

30/03/2021

Η Γαλανόλευκη στη Ζάμπια

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Την Κυριακή 28 Μαρτίου ο Σεβασμ .Μητροπολίτης Ζάμπιας κ. Ιωάννης ιερούργησε στον Ιερό Ναό Αγίου Ανδρέου στο Κίτβε και τέλεσε πανηγυρική Δοξολογία για την εθνική επέτειο της 25ης Μαρτίου 1821.

Στην ομιλία του ο Μητροπολίτης κ. Ιωάννης μεταξύ άλλων είπε :

«Σήμερα, θυμόμαστε εκείνους που προετοίμασαν το έδαφος και εκείνους που διαφύλαξαν την γλώσσα και την ελληνική συνείδηση, εκείνους που καλλιέργησαν το αγωνιστικό ήθος, εκείνους που διατήρησαν άσβεστη τη φλόγα της ελπίδας. Ας ανοίξουμε τα κλειδωμένα συρτάρια και ας ξαναδιαβάσουμε τον υμνητή της ελευθερίας, τον άνθρωπο που δεν είχε τίποτε άλλο στον νου του «πάρεξ ελευθερία και γλώσσα», τον Διονύσιο Σολωμό που ύμνησε τον αγώνα των Ελλήνων για ελευθερία και συγκλονίστηκε από τη βαρβαρότητα τού κατακτητή. γιατί το ποίημα “Ύμνος εις την ελευθερία” απεικονίζει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του γένους μας”.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΖΑΜΠΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΙΑ ΤΑ 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΕΓΕΡΣΙΑ ΤΟΥ 1821

«Ω τρακόσιοι! σηκωθείτε
και ξανάλθετε σ' εμάς·
τα παιδιά σας θέλ' ιδείτε
πόσο μοιάζουνε με σας».

(Από τον ΥΜΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ,
του Δ. Σολωμού).

Είναι μάλλον δύσκολο -αδύνατο στην πραγματικότητα- να περικλείσει κάποιος σε μερικές γραμμές σκέψεις, συναισθήματα, ιδέες, νοήματα και διανοήματα που του έρχονται στον νου -ή στην καρδιά αν προτιμάτε- με αφορμή την εφετινή επέτειο συμπλήρωσης 200 ετών από την κήρυξη της Επανάστασης-της Εθνεγερσίας του 1821 ενάντια στον τύραννο και κατακτητή Οθωμανό. Και, ασφαλώς, δεν είναι δίχως σημασία το γεγονός ότι εορτάζουμε την αρχή του Αγώνα για την Ελευθερία και όχι την έκβαση του, δηλαδή την υπογραφή του Πρωτοκόλλου του Λονδίνου τον Φεβρουάριο του 1830, που απλώς επικύρωσε και τυπικά τη διεθνή διπλωματική αναγνώριση της μικρής τότε Ελλάδος, ως ανεξάρτητο Κράτος.

Οι πρόγονοί μας, σαν άλλοι τριακόσιοι του Λεωνίδα, όπως θα πει ο μέγας Σολωμός, ελάχιστοι απέναντι στον αριθμητικά, οργανωτικά και εξοπλιστικά υπέρτερο εχθρό ξεκίνησαν τον Αγώνα, ομνύοντας στο όνομα του Χριστού και στο όνομα της Ελευθερίας. Και ήταν ένας αγώνας έως εσχάτων, ένας αγώνας και μια θυσία στην πραγματικότητα, όπου τα σφάγια ήταν οι ίδιοι οι αγωνιστές, το αίμα των οποίων έρευσε άφθονο στα πεδία των μαχών και πότισε το δένδρο της

Ελευθερίας, τη σκιά του οποίου σήμερα όλοι απολαμβάνουμε. Και αυτή η εικόνα δεν μια εξιδανίκευση του παρελθόντος, μια ρομαντική οπτική των γεγονότων, που παραθεωρεί τα επιμέρους σφάλματα, τις αδυναμίες, τα πάθη και τα λάθη τα ανθρώπινα.

Όλα τα παραπάνω υπήρξαν, όμως τίποτα δεν είναι δυνατόν να επισκιάσει τη δίψα ενός Λαού που για αιώνες βίωνε τη ζοφερή νύχτα της σκλαβιάς • που γεννούσε τα παιδιά του με το νανούρισμα της Λευτεριάς, που πάντρευε τους νιους και τις νιες με το τραγούδι της Λευτεριάς, που ξεπροβόδιζε τους γέροντες με το μοιρολόι της Λευτεριάς... Και «ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» (Γαλ. δ, 4), μαζί με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου -το χαρμόσυνο άγγελμα ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος- οι σκλάβοι ξεσηκώθηκαν και η αγανάκτησή τους έγινε ποτάμι που έπνιξε τον Τούρκο. Ίσως οι ιστορικοί να ερίζουν για την ακρίβεια των ημερομηνιών, των τόπων και των προσώπων, όμως είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι οι Έλληνες κάτω από το βλέμμα του Παντοκράτορα στον τρούλο κάποιας Εκκλησιάς ξεκίνησαν τον αγώνα για τη Λευτεριά τους και τον κέρδισαν.

Μπορεί τα γεγονότα να μοιάζουν μακρινά... Μπορεί τα 200 χρόνια να είναι αρκετά για να ξεθώριασαν τις μνήμες και τις θύμησες... Μπορεί ακόμα -νωχελικά ή αναγκαστικά βολεμένοι στην «ασφάλεια» της καραντίνας- να μην θέλουμε να τα θυμηθούμε... Ίσως, πάλι, για μερικούς να φαντάζουν σαν μια φολκλορική εκδήλωση που θα διακόψει ευχάριστα την μονοτονία των τελευταίων μηνών. Αναρωτηθήκαμε, άραγε, αν σημαίνει κάτι για εμάς αυτή η επέτειος...;; Δεν ξέρω αν υπάρχουν μονοσήμαντες απαντήσεις σε τέτοια ερωτήματα. Δεν ξέρω καν αν υπάρχουν απαντήσεις... Η σκέψη, μάλλον ούτε καν η σκέψη, η αίσθηση θα έλεγα, είναι ότι Ελλάδα και Ελευθερία είναι δυο έννοιες ταυτόσημες, παράλληλες και ομοεπίπεδες. Και η Επανάσταση είναι, ακριβώς αυτό... Ένα γεγονός που μας θυμίζει και θα μας θυμίζει για πάντα ότι για να είμαστε Έλληνες πρέπει να είμαστε Ελεύθεροι...!!!

Και με μεγάλη συγκίνηση, θα μου επιτρέψετε να κλείσω το χαιρετισμό μου με τον ίδιο τρόπο που ξεκίνησα παραπέμποντας στα λόγια του Μεγάλου Εθνικού μας Ποιητή:

«Αν μισιούνται μεταξύ τους, δεν τους πρέπει Λεφτεριά».

Με πολλές ευχές

+ ο Ζάμπιας ΙΩΑΝΝΗΣ

